

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1816	Κυριακὴ Ζ' Ματθαίου (Ματθ. 9,27-35) 11 Αὐγούστου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Πρὸς τὴν ὕπαιθρο

«Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ» (Ματθ. 9, 27-35)

Θαυμάζουμε, ἀγαπητοί μου, τὸν Κύριο γιὰ τὴ δραστηριότητά του. Αὐτός, ποὺ δημιούργησε τὸν χρόνο, γνώριζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τὴν ἀξία του. Γι' αὐτό, ὅταν ἐμφανίστηκε ὡς ἄνθρωπος στὸν κόσμο, δὲν ἄφησε **οὔτε δευτερόλεπτο ἀνεκμετάλλευτο**. Ἔταξε τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ ὠραιότερο ῥητό, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρίσει ὅλη τὴ ζωὴ του, εἶνε τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Πέτρου «*Διῆλθεν εὐεργετῶν*» (Πράξ. 10,38).

Διαβάστε, παρακαλῶ, **τὸ 9ο κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγελίου**, γιὰ νὰ δῆτε τὰ ἔργα μιᾶς μόνο ἡμέρας τῆς ἐπιγείου ζωῆς του. Εἶνε πρωὶ ἀκόμη. Μόλις ἔχει ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν καί, χωρὶς νὰ δώση ἀνάπαυσι στὸν ἑαυτό του, χωρὶς οὔτε ἐλάχιστα νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν ἀγενῆ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ μέρος τους, μὲ ἀμείωτο τὸ ζῆλο συνεχίζει. Διδάσκει στὴν πόλι τὰ πλήθη, ποὺ ἔχουν συρρεύσει σὲ κάποιο σπίτι τῆς Καπερναοῦμ. Θεραπεύει τὸν παράλυτο, ποὺ ἔφεραν μπροστά του. Ἐλέγχει τοὺς ἐχθρούς του μὲ τὴν ἐρώτησι «*Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;*» (Ματθ. 9,4). Μετὰ ἀπὸ λίγο, περνώντας ἔξω ἀπὸ τὸ τελωνεῖο τῆς Καπερναοῦμ, ἀπευθύνει εἰδικὴ πρόσκλησι στὸν τελῶνη Ματθαῖο, κι αὐτὸς τοῦ κάνει τὸ τραπέζι. Ἄλλὰ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ φαγητοῦ διδάσκει· λύνει ἀπορίες καὶ διαφωτίζει τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰωάννου γιὰ τὴ μοναδική του ἀποστολή. «*Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος αὐτοῖς*» (ἔ.ἔ. 9,18), ἀκούγεται ἡ φωνὴ ἑνὸς δυστυχημένου πατέρα· Ἡ κόρη μου πέθανε!... Σηκῶνεται καὶ πηγαίνει πρὸς τὸ σπίτι ποὺ εἶχαν τὸ πένθος. Στὸ δρόμο θεραπεύει τὴν αἰμορροούσα λέγοντας· «*Θάρσει, θύγατερ· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε*» (ἔ.ἔ. 9,22). Φτάνει στὸ σπίτι τοῦ Ἰαεῖρου κ' ἐκεῖ κάνει μέγιστο θαῦμα· μὲ τὴν παντοδύ-

ναμη φωνή του «*Ἡ παῖς, ἐγείρου*» (Λουκ. 8,54) ἡ νεκρὴ ἀνασταίνεται. Ἐνῶ ὁ κόσμος μένει ἐκπληκτος, ἐκεῖνος βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι καὶ ἐπιστρέφει ἐκεῖ ποὺ εἶχε θεραπεύσει τὸν παράλυτο. Ὁ ἥλιος θὰ εἶχε δύσει πιά, ἀλλ' αὐτός, ὁ ἄδυτος ἥλιος, ἐξακολουθεῖ νὰ στέλνῃ εὐεργετικὰ ἀκτίνες· δύο τυφλοὶ κ' ἕνας κουφὸς δαιμονιζόμενος, γιὰ τοὺς ὁποίους λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, ἦταν οἱ τελευταῖοι ποὺ εὐεργετήθηκαν τὴ μέρα ἐκείνη. Καὶ οἱ ὄχλοι θαύμασαν· «*Οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ*» (Ματθ. 9,33).

Αὐτὰ ἔκανε μόνο σὲ μία μέρα ὁ Χριστός. Ὡ Κύριε, ἡ δραστηριότητά σου γιὰ τὸ καλὸ εἶνε ἄφθαστη, ὑπόδειγμα γιὰ τοὺς μαθητὰς σου. Βοήθησέ μας ν' ἀποκτήσουμε κ' ἐμεῖς λίγη ἀπ' αὐτήν. Ἡ γῆ διψάει γιὰ καλωσύνη κ' ἐμεῖς τὰ παιδιὰ σου πρέπει νὰ εἴμαστε εὐεργετικοί.

* * *

Δὲν περιώρισε ὅμως τὴν εὐεργετικὴ δρᾶσι τοῦ ὁ Κύριος στὴν πόλι. Πέρα ἀπ' τὴν Καπερναοῦμ ζοῦσε κι ἀναστέναζε ἕνας ἄλλος κόσμος, **ὁ κόσμος τῆς ὑπαιθροῦ**· ἔπρεπε κι αὐτοὶ νὰ τὸν δοῦν, νὰ τὸν ἀκούσουν. Καὶ γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ λαὸ αὐτόν, «*περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ*» (ἔ.ἔ. 9,35).

Πολὺ περιεκτικὸ αὐτὸ τὸ χωρίο· σὲ λίγες λέξεις περικλείει μία ἱστορία θαυμαστή. Ἄν ὁ εὐαγγελιστὴς ἔκανε λεπτομερῆ ἔκθεσι τῆς περιουσίας αὐτῆς, θὰ ἔπρεπε νὰ συγγράψῃ ἕνα τόμο μὲ ἐπιγραφή «**Ὁ Κύριος στὴν ὑπαιθρο**».

Κύριο ἔργο τοῦ Κυρίου ἦταν τὸ **κήρυγμα**, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ εὐαγγελισμὸς τῶν ψυχῶν. Ἄκροαταί του ἦταν βοσκοὶ καὶ γεωργοί· καὶ χωρὶς ἀμφιβολία, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ βρῆκε μεγαλύτερη προθυμία καὶ κατανό-

ησι παρά στις πόλεις τῆς Ἰουδαίας. Δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ οἱ σφηγικοφωλῆες τῶν Ἱεροσολύμων, οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, ποὺ ἀντιδροῦσαν στὸ ἔργο του. Οἱ χωρικοὶ δέχονταν τὴ διδασκαλία του σὰν διψασμένη γῆ· καὶ τὰ ἀνεκτίμητα λόγια του θὰ γίνονταν θέμα συζητήσεων σὲ σπίτια καὶ καλύβες. Μὲ τί ἀπλότητα θὰ ἐκινεῖτο ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς καταφρονημένους αὐτὸς ποὺ ταπεινῶσε τὸν ἑαυτὸ του περισσότερο ἀπ' ὅλους! Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν βλέπω νὰ πεζοπορῇ χιλιόμετρα, ν' ἀνεβαίνει ὑψώματα, νὰ ἐπισκέπτεται καὶ τὸ μικρότερο συνοικισμό, νὰ στήνῃ τὸ βῆμα του δίπλα στις πηγές καὶ κάτω ἀπ' τὴ σκιά τῶν δέντρων καὶ τὴν ἡρεμία καὶ γαλήνη τῆς φύσεως νὰ διδάσκῃ. Χείμαρροι ἔβγαιναν ἀπ' τὴν καρδιά του. Ὅλοι ἀναπαύονταν στὰ λόγια του, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἰδίως θὰ ἔτρεχαν κοντά του· καὶ τὸ βράδυ ὅλα θὰ εἶχαν νὰ διηγηθοῦν στὸ σπίτι τους κάποιο θαῦμα του, κάτι ἀπ' τὰ λόγια του ἐκεῖνα, τὰ τόσο ἀπλᾶ ἀλλὰ καὶ τόσο βαθειά.

Ἀπ' τὸ πρῶνι μέχρι τὴ νύχτα, πολλές φορὲς κάτω ἀπ' τὸ ἀμυδρὸ φῶς τῶν ἄστρων καὶ τοῦ φεγγαριοῦ, δίδασκε, παρηγοροῦσε, θαυματοουργοῦσε ὁ Κύριος. **Θεῖο ἄρωμα ἀπλωνόταν**, εὐωδίαζαν τὰ πάντα. «*Μύρον ἐκκενωθὲν ὀνομά σου*» θὰ ἔλεγε ὁ Σολομῶν (ᾠδ. 1,3).

Ἦ Κύριε, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ περιοδεύσης πάλι **τὴν ὑπαιθρο**, ὄχι τῆς Γαλιλαίας ἀλλὰ **τῆς πατρίδος μας!** Πόσο κι αὐτὴ σὲ ἔχει ἀνάγκη!

Ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἀπαντᾷ: Τὸ ἔργο αὐτὸ **τὸ ἔχω ἀναθέσει στὴν Ἐκκλησίᾳ μου**. Σ' αὐτὴν, στοὺς ἐργάτες τῆς, ἔδωσα τὴν ἐντολὴ «*Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει*» (Μαρκ. 16,15).

Ναί, Κύριε· ἀλλὰ ἡ ὑπαιθρος σήμερα εἶνε ἐγκαταλελειμμένη. Προηγουμένως, ὅταν κωμοπόλεις, χωριά καὶ συνοικισμοὶ ζοῦσαν εἰρηνικὴ ζωὴ, ἐρωτῶ, γίνονταν περιοδεῖες τῶν συγχρόνων ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ, ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τοῦ εὐαγγελίου; Ἀλλοίμονο! **στὰ περισσότερα χωριά δὲν ἔφθασε ὁ Ἰησοῦς**, δὲν ἔφθασε δηλαδὴ ἀρχιερεῖς ἢ ἱεροκῆρυξ. Δὲν θέλουμε μ' αὐτὸ νὰ ἐλέγξουμε καὶ νὰ καταλογίσουμε εὐθῦνες· διαπιστώνουμε ἀπλῶς μία κατάσταση, ἀπ' τὴν ὁποία προῆλθαν τόσα κακά.

Ἡ ἀλήθεια ἐν προκειμένῳ εἶνε, ὅτι **ἀφήσαμε τὸ λαὸ ἀδιαφώτιστο**. Ὑπῆρχαν χωριά στὰ ὁποῖα ἐπὶ δεκαετίες εἶχε ν' ἀκουστῆ κήρυγμα εὐαγγελίου. Οἱ κάτοικοι τῆς ὑπαιθρου, τὸ μεγαλύτερο καὶ ἀγνότερο τοῦτο τμήμα τοῦ πληθυσμοῦ μας, ζοῦσαν σὲ τρομακτικὴ ἄγνοια. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἄγνοια ἐκμεταλλεύθηκαν σκοτεινὲς δυνάμεις καὶ κινήθηκαν δραστηρί-

ως. Καὶ ἐκεῖ ποὺ δὲν πάτησε πόδι ἀρχιερέως καὶ ἱεροκῆρυκος, ἔφθασαν κήρυκες καὶ πρόδρομοι τοῦ ἀντιχρίστου· ἔρριξαν συνθήματα, ἔσπειραν τὴ διδασκαλία τους, καὶ κλόνισαν τὶς βάσεις στὶς ὁποῖες εἶχε θεμελιώσει τὴν οἰκογενειακὴν τὴν ζωὴν ὁ χωρικός.

Ἔτσι ὁ ἑσφόρος μὲ τὰ ὄργανά του περιώδευσε πολὺ τὴν ὑπαιθρο· καὶ ἐφαρμόστηκε καὶ σ' ἐμᾶς ἡ παραβολὴ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν ὁποία «*ἐν τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνά μέσον τοῦ σίτου καὶ ἀπῆλθεν*. Ὅτε δὲ ἐβλάστησεν ὁ χόρτος καὶ καρπὸν ἐποίησε, τότε ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια» (Ματθ. 13, 25-26).

* * *

Καὶ ὅμως **τὸ κακὸ μπορούσε νὰ προληφθῆ**. Ὁ Λέων Μελάς (1812-1879), θεῖος τοῦ Παύλου Μελά, ἐρμηνεύοντας τὸ ῥητὸ τῆς σημερινῆς ὁμιλίας μας, ἔγραφε: «Ἀπὸ τὸ θεῖο αὐτὸ παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος μας ἄς μάθουμε, ὅτι ὀφείλουμε κ' ἐμεῖς ὄχι μόνο στὶς πόλεις, ἀλλὰ καὶ σὲ κωμοπόλεις καὶ στὰ χωριά νὰ περιθάλλουμε τοὺς πάσχοντες καὶ νὰ διδάσκουμε καὶ νὰ διδασκώμαστε ὅλοι τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ὥστε τὰ θεῖα καὶ σωτήρια παραγγέλματά του νὰ γίνουν κοινὸ κτῆμα ὅλων· διότι τότε μόνο ἡ πατρίδα μας **θὰ ζήσει ἡμέρες εὐτυχίας καὶ εὐημερίας**».

Ἀειμνήστε Μελά! Ἄν σ' ἀκούγαμε, ἂν οἱ ἀρμόδιοι εἶχαν κατανοήσει τὴν ἀνάγκη αὐτὴ καὶ εἶχαν προνοήσει νὰ καταρτίσουν ἐργάτες ἱκανοὺς νὰ μεταφέρουν τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου μέχρι τὸ τελευταῖο χωριό, διαφορετικὴ θὰ ἦταν σήμερα ἡ κατάσταση. Ὁ λαὸς μας θὰ εἶχε στερεωθῆ στὴν πίστι, δὲν θὰ ἦταν πρόχειρο θήραμα διαφόρων προπαγανδιστῶν, ποὺ περιέρχονται «*τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιοῦσιν αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον αὐτῶν*» (Ματθ. 23,15). Τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ θὰ ἔλαμπε καὶ τὰ νυκτόβια ὄρνεα θὰ ἔφευγαν μακριά.

Ἄλλ' ὅ,τι δὲν κάναμε στὸ παρελθόν, ἄς τὸ κάνουμε τώρα. Τὸ Εὐαγγέλιο νὰ μπῆ παντοῦ, ὁ Ἰησοῦς νὰ κηρυχθῆ σὲ κάθε καρδιά. Νὰ γίνῃ πλούσια χριστιανικὴ διαφώτισι κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου· αὐτὴ θὰ σώσῃ τὴν πατρίδα. Νὰ ὀργανωθῆ **ἑσωτερικὴ ἱεραποστολή**, ποὺ θὰ ἐπιστρατεύσῃ νέους καὶ νέες καὶ παιδιὰ κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Καὶ τότε τὰ δαιμόνια ποὺ ἀφρίζουν καὶ ταραξοῦν τὴ ζωὴ μας θὰ ἐκβληθοῦν καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ἡ Ἑλλάδα μας κατὰ τὸ ὄραμα τοῦ ἀειμνήστου Μελά θὰ δῆ πράγματι ἡμέρες εὐτυχίας καὶ εὐημερίας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**